

het noblesse oblige, zijn spijsvertering is vijftwintig voorvaderen lang ingesteld geweest op dure dieetjes, vijftwintig afstammelingen lang zijn z'n pooten en zijn staart, de deuk boven zijn neus en de afplatting van zijn achterhoofd opgemeten en juist bevonden, vijftwintig geslachten lang hebben alle Tschjimpie's dezelfde gemberkleurige blondheid bezeten en dus... behoort Tschjimpie tot een zeer vooraanstand ras en als hij niet meer in staat is om je anders dan met ten hoogste duldende wellevendheid te ontvangen, dan moet je weten, dat je ook niet meer verwachten kon.

Eigenlijk paste Tschjimpie's naam niet erg bij hem. Als je dien naam hoorde: Tschjimpie... dan zou je eerder kunnen denken aan een keurig gefrackten, eleganten, een beetje gedegeneerden adellijken dandy uit het mondaine grootstadsche nachtleven... en dat was Tschjimpie ondanks deze modernweken naam heelemaal niet. Wat Tschjimpie ook was, hij was waardig. Een waardig en aanvaardend slachtoffer van zijn geboorte. Je zag het hem direct aan, dat hij had afgerekend met het feit, dat hij geen gewoon sterveling was, dat hij nooit aan de jeugdgeneugten van andere, gewone honden had mogen meedoen; dat hij nooit alleen op straat had mogen rennen, nooit door vuil had mogen rollen, nooit door plassen had mogen baggeren; dat hij nooit een bot of een eindje worst naar binnen had geschrokt, nooit een vettig papiertje, dat een slagjongen verloren had, mocht aflikken; hij had nooit mogen vechten of achter katten aanjagen en nooit... nóóit naar willekeurige meisjes mogen kijken. Hij was geboren met een stamboom en het gewicht van een dure kwitantie, hij had de onloochenbare kenmerken van zijn afkomst en daarom moest hij die tol inbrengen, daarom werd zijn jeugd glansloos, vreugdeloos en vol belemmerende noodzakelijkheden. De wijde, heerlijke wereld, die hij alleen maar instinctief vermoedde, verschrompelde volgens traditie tot een luxueuse kamer, waar alles zacht en lekker was: het gewatteerde slaapmandje, de afgewogen dieetjes op het speciale bakje, het weke tapijt en het donzige, geborduurde Japansche kussen op den divan. Het is waar: jeugd en avontuur was daar niet. Maar wat had hij ook met jeugd en avontuur te maken? Die zijn er alleen voor fortuinzoekers en mislukkelingen en misschien voor het gewone plebs. Hij had andere plichten: gezond te blijven en zich te ontzien, om straks te zorgen, dat de zoo zorgvuldig gekweekte stamboom een nieuwe loot zou krijgen om zich in voort te zetten. Dat was zijn eenige, maar heilige plicht, de eenige rechtvaardiging van zijn bestaan. Daarvoor leefde hij. Of beter gezegd: werd hij gedwongen te leven. Daarvoor werd hij verwend en vertroeteld, bewaakt en opgevoed. En daar de omstandigheden sterker waren dan hij, accepteerde hij de weelden van dit bestaan met een soort humeurige knorrigheid, waarmee hij zich wreekte voor wat er aan zijn diepste, innerlijkste natuur werd verminkt. Tschjimpie was koel, beheerscht en onverschillig. Hij was nooit uitbundig of uitgelaten, nooit warm of hartelijk, nooit werkelijk vroolijk. Het was of